

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 178.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
 » » » Ἐξωτερικῶν 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν Ἀδρῶν Ἀτάλου ἀριθ. 39.

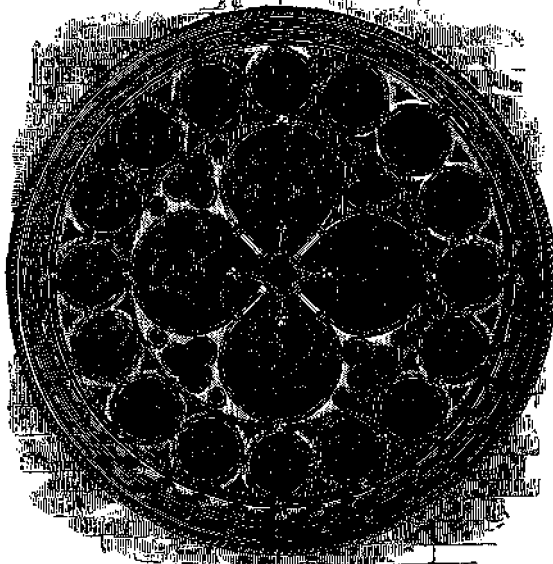
Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΚΥΚΛΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ.

ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῆς πόλεως Ἀθήκων.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἐν τῶν δύο παραθύρων, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἀθήκων, τούτων τὸ μὲν πρὸς νότον λέγεται ὅτι παριστᾷ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ἐπισκόπου, ὅπερ κατὰ τὸν συμβολικὸν τρόπον τοῦ Μεσαιῶνος ὑποτίθεται, ὅτι παριστᾷ τὸν πόθον τοῦ Ἐπισκόπου διὰ τὴν ἐκγύσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ δὲ πρὸς βορρᾶν, τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ἐπισκόπου φρουροῦντος τὸν ναὸν ἐναντίον τῆς εἰσόδου τῶν κακῶν ἐπιρροῶν! Ἀμφότερα δὲ εἶναι κατεργασμένα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ εἶναι ὠραιότατα.

Τὸν Καθεδρικὸν τοῦτον ναὸν θέλομεν περιγράψαι εἰς ἄλλο φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.

Κυκλοτέρες παράθυρον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθήκων.

Τὸ Φαράκι.

Φαράκι, φαράκι,
 ὦ! φεύγ' ἀπ' ἐκεῖ
 Γὰρ λίγο φαγάκι
 Θαδρῆς φυλακί.

Φαράκι, φαράκι,
 Καλὸ σοῦ ζητῶ.
 Μικρὸ ἀγκιστράκι
 Στὰ χέρμα κρατῶ.

Φαράκι, φαράκι
 Θεοῦ νὰ τσακωθῆς
 ὦ! φύγε φαράκι
 Ἄν θές νὰ σωθῆς.

Φαράκι θὰ κλάψῃς
 Ἐγὼ θὰ στ' ὀπῶ.
 Φαράκι θὰ χάψῃς
 Τάχιστερὶ πῶ! πῶ!
 Ν. Γ. Ἰγγλέσης.

Ε΄. Περὶ κινήσεως.

1. Δύναται νὰ διέλθῃ σφαῖρα τουφεκίου διὰ μηδελίου κρεμαμένου ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας του; καὶ διὰ τί;
2. Σφαῖρά τις βριπτομένη ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἰσοῦ πλοῦν πλέοντος ποῖαν γραμμὴν θὰ σχηματίσῃ πίπτουσα; καὶ διὰ τί;
3. Ἐὰν σφαῖρά τις, ἢ ἄλλο τι βαρὺ σῶμα βυθθῆ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ πύργου θὰ πέσῃ καθέτως, ἢ θ' ἀποκλίνῃ τῆς καθέτου; πρὸς ποῖον σημείον τοῦ ὀρίζοντος θ' ἀποκλίνῃ καὶ διὰ τί;
4. Ποῖαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, ὅτι ἡ γῆ μας ἤτο ποτε εἰς ρευστὴν κατάστασιν, καὶ διὰ τί;

— Τῆς νεότητος ἡ μέθη ὀπερβαίνει τὴν τοῦ οἴνου.
 — Ἡ γλῶσσα ἐνίοτε κόπτει τὴν κεφαλὴν.
 — Ἐὰν ὁ φίλος σου ἦναι μέλι, μὴ τὸν φάγῃς ὅλον.
 — Δανεϊκὰ φορέματα δὲν δίδουν θερμότητα.
 — Φίλοι καλλίστοι εἶναι ὅσοι παρακινεοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὸ καλόν.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

(Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλλήνου προσένου
κ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.)

(Συνέχεια).

ΦΥΣΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ.

Τὸ χρῶμά των εἶναι μελαφόν. Χαρακτήρας τοῦ προσώπου ἔχουσι κανονικωτάτους, σχεδὸν ὡς οἱ τῆς Εὐρωπαϊκῆς φυλῆς. Εἶναι λεπτοφυεῖς καὶ σπανίως ἀπαντῶνται εὐσαρκοί. Ἔχουσι κεφαλὴν ὠραίαν, ὀφθαλμοὺς μεγάλους, μέλανας καὶ ἐκφραστικούς, ρίνα κανονικὴν, προτομὴν Ἑλληνικὴν, ἐκτός ἐκεῖνων, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐξ ἐπιμιξίας μετὰ τῶν περικυκλουσῶν τὴν Αἰθιοπίαν διαφόρων μαύρων φυλῶν, ὀδόντας λευκοτάτους καὶ συμμετρούς. Ἰδίως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἰνδέρτα καὶ Ἀγάμα τὸ χρῶμα τῶν κατοίκων εἶναι πολὺ ἀνοικτότερον ἢ τὸ τῶν ἄλλων, ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς Εὐρωπαίους ἡλιοεκαυμένους, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν εἶναι ἐν γένει Ἑλληνικώτατα, καυχῶνται δὲ ὅτι κατὰγονται ἐκ τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ Ἀγάμα πλησιάζει πρὸς τὰς κειμένας παρὰ τὰ παραλία τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης Ἑλληνικὰς πόλεις Ἀμφίλιαν καὶ Τσίλιαν, Δουῖλιν ἢ Ἄδουλιν τῶν ἀρχαίων. Διατηροῦσιν ἱστορικὰς παραδόσεις ὅτι τὸ Ἀγάμα ἦτο ἀποικία Ἑλληνικὴ, σήμερον δὲ σώζεται χωρίον, ὅπερ ὀνομάζεται παρὰ τῶν Αἰθιοπῶν Ῥόμ, δηλαδὴ Ἑλληνικόν. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ κατὰ προσδιορισμένην ἡμέραν τοῦ ἔτους ψήνουσιν ἀμνοὺς δι' ὄθελου. Τὰ ἀνωτέρω μοὶ διηγήθησαν πολλοὶ θέλοντες νὰ συστηθῶσι πρὸς ἐμὲ ὅτι ἔκκουσι τὸ γένος ἐκ τῆς ὠραίας Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ταῦτα δὲ μοὶ ἐπεθεδαίου καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης, ὅστις ἀπὸ τὸ Ἀγάμα κατὰγεται, καὶ περὶ οὗ θ' ἀναφέρω κατόπιν. Ὅτι βεβαίως ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν Αἰθιοπία, τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν ἐν Ἀξοῦμ (πρωτεύουσῃ τοῦ ἀρχαίου βασιλείου τῶν Ἀξουμιτῶν) σωζομένων μνημείων. Ἐν Ἀξοῦμ σώζεται εἰσέτι ἐπιγραφή Ἑλληνικὴ ἐπὶ πλατῆς σχεδὸν ὀρθίας, ἐχούσης ὕψος 2 ³⁰/₁₀₀ μέτρων καὶ πλάτος 1 καὶ 80/100, δυσανάγνωστος, φθαρμένων τῶν χαρακτήρων ἕνεκα τῆς παραλεύσεως τοῦ χρόνου. Ἐγὼ διέκρινα τὰς λέξεις «Βασιλεὺς, Ἀδελφού», καὶ τινες ἄλλαι. Ὁ Σάλτ, ὅστις περιηγήθη τὴν Αἰθιοπίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐδημοσίωσεν αὐτὴν ὀλόκληρον. Ἐπίσης ἐν τῷ ἡμίονο Ζούλας (τὴν ἀρχαίαν Δουῖλιν ἢ Ἄδουλιν), ὅπου κατὰ τὸ 1867 ἀπεδιδάσθη ἢ κατὰ τοῦ Θεοδώρου ἀγγλικῆ ἐκστρατεία, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς Ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς βάσεως ὀθελίσκου τεθραυσμένου, τὴν ὁποίαν εὐγενῶς μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὁ ἐν Ῥώμη ἐκπαιδευθεὶς Αἰθίοψ, ὀνόματι Ζαχαρίας. Ἔχει δὲ αὕτη ὡς ἐξῆς:

Ἐδ' ἦν ἔχω πρὸς τὸν μέγιστον Θεόν μου Ἀρην εὐχαρισίαν,
ὅς καὶ με ἐγέννησεν.

Οἱ ἐν Ἀξοῦμ πολυπληθεῖς ὀθελίσκοι κατασκευάσθησαν, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν Ἰθαγενῶν, παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸς οὗτος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης με ἐβεβαίωσε περὶ τούτου εἰπὼν μοὶ προσέτι ὅτι λίαν συχνὰ εὐρίσκουσιν ἐκεῖ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ νομίσματα. Ἐδῶκε δὲ διαταγὴν νὰ τῶ εὐρωσι, καὶ δευτὴ ἐπανέλθω, νὰ μοὶ δώσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

ΜΕΣΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Τί εἶναι ὁδὸς ὀμαλῆ, τί εἶναι γέφυρα, εἶναι σχεδὸν, ἂν ἔχῃ ἀγνωστα, περιττὰ ὅμως εἰς τὸν Αἰθίοπα. Τὸ μόνον μέσον συγκοινωνίας εἶναι οἱ πόδες τοῦ Αἰθίοπου καὶ διὰ τὰ δύο γένη, καὶ ἡ ἡμίονος, ἧτις πράγματι προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τοὺς κατοίκους πρὸς μεταφορὰν αὐτῶν καὶ τῶν προϊόντων των.

Εἰς πολλὰς ἐπαρχίας μεταφέρουσιν οἱ κάτοικοι τὰ προϊόντα ἢ διὰ βοῶν ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων εἰς λίαν μεμακρυσμένας ἀποστάσεις. Ὅτε προσεκληθῆν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου, ἵνα μεταδῶ ἐξ Ἀδῶδας εἰς τὸ ἐν Τέβρα-Ταθῶρ στρατόπεδόν του, εἶχε τὴν ἀπειρον καλωσύνην νὰ διατάξῃ ὅπως ἐξ ἐκάστου χωρίου, δι' οὗ θὰ διέβαινον, μοὶ δίδωσιν ἀνθρώπους πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν μου. Οὕτως ὠδοποιροῦν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ὑπερβαίνων τὰ ὕψηλότερα ὄρη τοῦ Σεμιέν καὶ διερχόμενος καταπλημμυρισμένους ποταμοὺς μετὰ συνοδίας 50—60 χωρικῶν, φερόντων ἐπὶ κεφαλῆς ἢ ἐπ' ὤμων κίβητια καὶ ἀποσκευὰς μέχρι Τέβρα-Ταθῶρ. Τὴν ἡμίονον περιποιεῖται ὁ Αἰθίοψ ὡς ἴδιον τέκνον, καὶ ὅπου κοιμάται ὁ κύριος ἐκεῖ καὶ ἡ πιστὴ ἡμίονος. Τὸν συνοικισμὸν τοῦτον ἐγὼ ἐλευινολόγουν, ἀλλὰ κατόπιν ἐπίεσθην ὅτι ἔχουσι δίκαιον, καὶ κατὰ τὰς ὁδοποιρίας μου πρώτη φροντίς μου ἦτο, ἅμα ἐστάθμειον εἰς τι χωρίον, νὰ εὐρω εἰκίαν ἔχουσαν θέσιν καὶ διὰ τὴν πιστὴν καὶ καλὴν μου Ζενόβαν, ὡς ὀνομάζετο ἡ ἡμίονός μου.

Τοὺς ποταμοὺς διέρχονται ἀφόβως κολυμβηταὶ ἢ ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ δέσμης καυσόξυλων. Οὕτω διέβην καὶ ἐγὼ τὴν 8 Ἰουλίου τὸν πλημμυρισμένον ποταμὸν Τακαζέ, ἔχοντα πλάτος 200 καὶ ἐπέκεινα μέτρων καὶ βάθος πλέον τῶν 10-15 μέτρων, πλήρη δὲ κροκοδείλων καὶ ἵπποποτάμων' μικροτέρους δὲ τινες ποταμοὺς διῆλθον βαίνων δι' αὐτῶν καὶ διὰ τῆς ἰλῦος των, καλυπτόμενος ὑπὸ τῶν ὑδάτων μέχρι σιαγόνας. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μεταφέρουσι καὶ τὰς ἀποσκευὰς, ἂν καὶ ἔχουσιν ἐλαχίστας, ἢ τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν δεσν πολύτιμα καὶ ἂν ὦσι, θέτοντες αὐτὰ ἐντὸς δερματίνων ἀσάων, οὗς περιδέουσι καλῶς. Μόνον ἐν τῇ λίμνῃ Τσα-

να και κατά τὰς ἐκβολὰς τοῦ εἰς ταύτην χονομένου ποταμοῦ Γκουμάρᾳ ἔχουσι λέμβους, καλουμένους τὰχο· κατασκευάζουσι δὲ ταύτας ἐξ εἰδους καλάμου (φαθίου) χονδρῶ καὶ ἐλαφροτάτου, ὃ προσδέουσι διὰ σχοινοῦ ἐκ χόρτου αἱ τὰχο ἔχουσι σχῆμα κομφότατον, ὁμοιάζουσι τοῖς μπαυτέδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως· δι' αὐτῶν δὲ πλέουσιν ἐν τῇ μεγάλῃ λίμνῃ Τσανά καὶ μεταφέρουσι τὰ ἐμπορεύματα, ἰδίως τὸν καφφέν.

Ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ Νεῖλου, τοῦ ποταμοῦ Ῥεβ καὶ ἐπί τινος χειμάρρου παρὰ τῆ Γόνδαρ οἱ Πορτογάλοι, ὅτε κατὰ τὸ 1541 μετέβησαν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν κατὰ τῶν Ἀράβων, κατεσκευάσαν γεφυράς, ἐξ ὧν ἡ μία ἐκ τῶν δύο τοῦ Νεῖλου κατέρρευσε, ὡς θὰ καταπέσωσι καὶ αἱ λοιπαί, διότι οὐδεὶς φροντίζει περὶ ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως αὐτῶν, μὴ ἀισθανομένων τῶν κατοίκων τὴν χρησιμότητα γεφυρῶν. Ὁ Κιανοὺς Νεῖλος πηγάζει ἐκ τῆς λίμνης Τσανάς, κατ' ἐμὴν ἰδέαν σχηματισθεῖσαν μετὰ ἐπιτοπίους παρατηρήσεις καὶ ἐρεῦνας, καὶ οὐχί, ὡς οἱ γεωγράφοι ἰσχυρίζονται, ἐκ τῶν ὀρέων τοῦ Ἰσάμ. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

«Ὅταν δὲ τὴν ἐσήκωσεν ὁ ἀδελφός της, καὶ τὴν παρηγόρησε, καὶ ἀφοῦ τῆς ἀφῆρσε τὰς ἀκάνθας, εἶπεν αὐτῇ, «Στοχάζομαι ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ στέκω ἐδῶ μέσα εἰς τὰς ἀκάνθας, ἀλλὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ προσμείνω ἐκεῖ ἕως οὗ τελειώσῃτε σεῖς συνάγοντες βατόμωρα, καὶ εἰσθε ἔτοιμοι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν.»

Ὁ Θωμᾶς τὴν ἔφερε πάλιν εἰς τὸν τόπον ἔπου εἶχον φάγει τὸ γεῦμα καὶ εὐρᾶν ἐν παλαιῶν δένδρον πεσμένον εἰς τὴν γῆν, τὸ ὅποσον ἦτο σκεπασμένον μὲ πυκνὸν, μαλακὸν καὶ ξηρὸν ἔρπον, ἐκεῖ ἐκάθισε τὴν Λουκίαν, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ ὅποια εἶχε συνάξει βατόμωρα, καὶ εἶπε, «Τώρα σὲ ἀφίνω καὶ ὑπάγω πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά· ἀλλὰ κάθε ἄλιγον θὰ ἔρχωμαι καὶ θὰ σὲ λέγω πόσον μακρὰν ἐπεριπατήσαμεν καὶ τί εὕρομεν.»

Ἡ Λουκία τὸν ἐφίλησε, καὶ εἶπε, «Καλὰ, Θωμᾶ!» καὶ τότε ἀφῆκεν αὐτὴν ἐκεῖ μόνην.

Ἀφοῦ δὲ ἐκάθισεν ἀρκετὴν ὥραν τρώγουσα τὸ ἀπωρικόν, καὶ ἀκροαζομένη τὰ πτηνὰ, καὶ τὰ σωρίζοντα ζωῆφια, καὶ τὸν ἀνεμον εἰς τοὺς κλάδους, ἐκουράσθη τέλος πάντων ἀπὸ μοναξίαν, καὶ κύπτουσα χαμαὶ ἤρχισε νὰ ἐρπῃ μεταξὺ τῶν δένδρων. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆγε μόνη πολὺ εὐκόλως, καὶ εὗρε πολλὰ ἄνθη εὐωδιαζόντα, ἀν καὶ δὲν ἤδύνατο νὰ βλέπῃ τὰς ὠραίας αὐτῶν μορφὰς καὶ χρώματα. Ἄλλ' ἔμως παρευθὺς ἀπεσύρθη πάλιν, καὶ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον της, διότι

ἤκουε τὸν Θωμᾶν κρίζοντα αὐτὴν· πλὴν δὲν ἤξευρε τὸν δρόμον, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως χαθῆ.

Τέλος ὁ Θωμᾶς ἦλθε παρευθὺς, καὶ τὴν εἶπεν ὅτι οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια ἐπέρασεν πολὺ πέραν τοῦ λόφου, εἰς τὴν ἀντίπεραν κοιλάδα, ὅπου καὶ εὗρον τὰ πλέον μεγάλα βατόμωρα, καὶ τὰ πλέον εὐμορφα ἄνθη, καὶ τὴν ἔδωκε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ τὴν ἠρώτησεν ἀν ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ ὁ ἴδιος πλησίον της.

«Ὅχι, Θωμᾶ!» εἶπεν ἡ Λουκία, «ῥαγε εἰς ἐκείνον τὸν ὠραῖον τόπον, καὶ μὴ κουράζουσαι γυρίζων ὄλον τὸν λόφον διὰ νὰ βλέπῃς ἐμεῖ πάλιν· ἐγὼ κάθημαι ἐδῶ ἡσυχῶς ἕως νὰ ἤσθῃ ὄλοι ἔτοιμοι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν.»

«Ὅθεν ὁ Θωμᾶς ἀνεχώρησε, πλὴν τῇ ἀφῆκε τὸν σπάγον τοῦ ἀετοῦ του, διὰ νὰ διασκεδάξῃ δένουσα τὰ ἄνθη εἰς στεφάνους διὰ τὸν πῖλόν της. Τὰ ἔδενε καὶ τὰ περιτόλισσεν ἀρκετὸν καιρὸν, ἕως οὗ ἐκουράσθη νὰ δένη καὶ περιδένη, καὶ δὲν εἶχε πλέον τί νὰ κάμῃ· καὶ ἐθαρόνθη νὰ κάθηται ἐκεῖ, καὶ τότε ἐκουμήθη, ἀφοῦ δὲ ἐξύπνησε πάλιν ἐθαύμαζεν ὅτι δὲν ἦτο σχεδὸν ἑσπέρα· ἐφαίνετο δὲ μετὰ τοῦτο ὅτι ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς ἕως οὗ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ παιδιά καὶ τὴν παραλάβωσιν εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ διηγούντο ὄλοι τί ὠραῖον περίκατον ἔκαμον, ἡ Λουκία δὲν ὠμίλει· ὅτε δὲ τὴν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ της—ἐὰν καὶ αὐτὴ διεσκέδασε καὶ εὐχαριστήθη, «ὄχι τόσον πολὺ, ἀπεκρίθη, διότι δὲν ἠδύναμην νὰ βλέπω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

«Χαρά! Χαρά!» ἐφώναζεν ἡ Ἰωάννα μίαν Δευτέραν εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον, χοροπηδῶσα καὶ χειροκρατοῦσα.

Τὰ παιδιά θαύμαζον βλέποντα τὴν ἡσυχὸν ἀδελφὴν των Ἰωάνναν οὕτω ζωηράν.

«Χαρά!» ἐφώναζεν αὐτὴ πάλιν «Ὁ ἀγαπητός μας πατὴρ ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν καὶ θέλει μᾶς ἔλθει ταύτην ἢ τὴν ἔρχομένην ἑβδομάδα!»

Ἐπρεπε νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ πατὴρ των ἀπεδήμει ὄλον τοῦτον τὸν καιρὸν δι' ὑποθέσεις του εἰς χώραν μακρὰν. πέραν τῶν θαλασσῶν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ πρεσβύτερος καὶ ἐνήλιξ αὐτῶν ἀδελφός ἐπεμελεῖτο ἀντ' αὐτοῦ τὸ ὑποστατικόν. Πολλοὶ μῆνες παρήλθον ἀφοῦ τὰ παιδιά δὲν εἶδον τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ ἔχαρον κατὰ πολλὰ ἀκούσαντες ὅτι ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅλην τὴν Τρίτην καὶ τὴν Τετάρτην ἡ μήτηρ μὲ τὰ παιδιά της ἐπερήμενον ἠ ἀκούσασα κρότον ἀμάξης, καὶ ἔτρεχον πρὸς τὴν πόλιν συγνάκεις διὰ νὰ ἴδωσιν ἀν ἐκνεῖτό τι εἰς τὸν δρόμον. Ἄλλ' ἔμως οὔτε ἤκου.

σάν τι οὔτε εἶδον, διότι ἡ οἰκία των ἦτον εἰς ἤσυχον μέρος καὶ πολλὰ ὀλίγος κόσμος διέβαιναν ἐκεῖθεν. Πλὴν τὴν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα ὁ θαυμάς ἔκραξεν, «Ἀκοῦτε, ἰδέτε!» καὶ ἐπακουμβήσας εἰς τὴν πόλιν ἐπρόσθεσε, «Μάλιστα, μάλιστα, ἐγὼ βλέπω πέραν εἰς

τὸν δρόμον σύννεφον κονιορτοῦ, καὶ ἕσον προχωρεῖ πληθαίνει. Καὶ ἐκεῖ! δὲν εἶναι ἐν ἄλλογον;»
 Ἐν μίᾳ στιγμῇ συνήχθη ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκεῖ ὀλόγυρα.

Ἡ ἀηδὼν ψάλλουσα μεταξὺ τῶν ἀνθέων.

Τὸ Ἀηδονάκι.

Χαροῦμέν' ἀηδονάκι μου, μὲ πόθο σὲ κυττάζω
 Ἐσὺ πετᾷς ψηλά πολὺ,
 Τῇ γῇ δὲ βλέπεις τὴ θολή·
 Για τί νὰ μὴ σοῦ ἴμοιάζω;

Πές μου, νὰ ζῆ τὸ ταῖρι σου, πουλί ἀγαπημένο,
 Μέσ' στὰ κλαριά σου σὰν πηδᾷς
 Τί βλέπεις κα' ὄλο τραγουδᾷς,
 Πουλί εὐτυχισμένο;

Χαίρομαι τὴν ἐλευθεριά σου τὴ φύσιν μου χαρίζαι,
 Τὸ ἀεράκι, τὸ βουνό,

Τὸν ἀσημένιον οὐρανὸν
καὶ τὴ μωρτζὰ π' ἀνθίζει.

Τραγοῦδα πλέω τοῦ θηοῦ μὲ τάκριτό μου ταῖρι
Στὴ μυρωμένη μου φωλιὰ,
καὶ τρέφομαι μὲ τὰ φιλά
Χερσιῶνα, καλοκαίρι.

Γιατὸ χαρούμενο πετῶ, ποτὲ μου δὲ στενάζω.
Ἐφεθα λυθῆρα πουλιὰ,
καὶ μὲ κἀνένα βασιλεῖα
τὴν τύχη δὲν ἀλλάζω.

Μαριέττα Α. Μπέτσου.

Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐν ἐκστάσει.

**Ἀποκάλυψις Ἰωάννου
τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.**

Μεταξὺ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ ὁ

Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀγαπητότατος, εἰς τοῦτον δὲ ἐνεπι-
στεύθη καὶ τὴν φροντίδα τῆς μητρὸς τοῦ Μαρίας, ἰδὼν
αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἱσταμένους πλησίον καὶ θεω-
ροῦντας τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης οὗτος ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ εἰς τὴν νῆσον Πάτμον, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦλθε κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν εἰς ἔκστασιν πνευματικὴν, καὶ ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος, ἣτις τῷ ἔλεγεν. «Ἐγὼ εἰμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος· καὶ ὁ ἔσχατος, καὶ, ὅτι βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον εἰς τὰς ἐπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς Ἐφεσον καὶ εἰς Σμύρνην, καὶ εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεϊς, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς Λαοδίκειαν.»

Συνεπῶς μὲ τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ Ἰωάννης ἔγραψεν ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν εἰς βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν Ἀποκάλυψιν, διότι ἐν αὐτῷ ὁ Κύριος ἀπακάλυψεν ἐν εἶδει προφητείας τί ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

Αὕτη εἶναι ἡ ἔσχατη προφητεία, ἣν ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μὲ αὐτὴν κλείουσι τὰ Κανονικὰ Βιβλία τῆς Ἰεῖας Διαθήκης, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κανένα νὰ προσθέσῃ ἢ ν' ἀφαιρέσῃ τι.

Τινὰ μέρη τῆς προφητείας ταύτης ἐπληρώθησαν, ἀλλὰ μένουσιν ἀνεκπλήρωτα. Εἶναι δὲ πλεῖστα σκοτεινὰ καὶ δύσκολα νὰ ἐρμηνευθῶσιν, ὅταν ὅμως ἔλθῃ ἡ πληρωσις αὐτῶν, γίνονται καταληπτά.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπὸ βλας τὰς διασκέδασεις ἢ ἐκλεκτοτέρα καὶ προτιμότερα, ὡς ἡ ἀθωοτάτη καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀθλαβεστάτη πρὸς ἄλλους. Ἡ ἐνασχόλησις αὕτη οὐ μόνον συντείνει πρὸς ὑγείαν καὶ εἰρήνην τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ περισσότερα εὐνοια καὶ περισσότερα φιλαί θεμελιούνται διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συγκοινωνίας τῆς προερχομένης ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος· τούτου, παρὰ ἐξ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε. Αἱ εὐχαριστήσεις καὶ εὐδοαὶ τοῦ κηπουροῦ εἶναι ἀθῶαι καὶ καθαραὶ — ἐν μικρὸν ἄνθος, ἐν χρώμα, μία γραμμὴ εἶναι ὁ θρίαμβός του· ἂν καὶ ταῦτα πολλὰκις προέρχονται κατὰ συμβεβηκός, ἀπολαμβάνονται, δὲν ἐξασφαλίζονται ὅμως ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς πρωινῆς ἐπιμελείας, καὶ τῆς ἐσπερινῆς προφυλάξεως καὶ τῆς ἀγρυπνίας πολλῶν ἡμερῶν. Προσέτι ἡ ἐνασχόλησις αὕτη εἰς τοὺς διαφόρους βαθμούς της οὔτε τὸν πλούσιον ἀποκλείει οὔτε τὸν πτωχόν, ἀπ' ἐναντίας προσκαλεῖ ἀμφοτέρους νὰ τὴν ἐγκολπωθῶσιν, ὑποσχομένη πλουσίαν ψυχικὴν ἀνταμοιβήν.

Πατρικὴ συμβουλή. Ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος Σκῶτος Οὐάλτερ Σκὸττ ἔδωκεν εἰς τὸν υἱόν του τὴν ἐξῆς ὠραίαν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημερίων Παιδῶν.

«Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέ μοι Κάρλο, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ πετηνὰ διότι δύναται νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τὰς γνώσεις τῶν προγόνων του. Ἡ Χαλιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ πατὴρ καὶ ὁ προπάτωρ αὐτῆς ἔκτισον, τὸ δὲ στρουθίον δὲν καρδαίνει τίποτε ἀπὸ τῆς πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτριβον εἰς σπήλαια καὶ σκηνάς, ἡμεῖς δὲ κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαυτικὰ καλύβας διὰ τοὺς πτωχοὺς· πῶς δὲ συμβαίνει τοῦτο; διότι ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ παρατηρῶμεν καὶ ἐξετάζομεν τὰ παρελθόντα, καὶ νὰ κάμνομεν βελτιώσεις εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας καὶ νὰ ἀπορροῦμεν τὰ σφάλματά των. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῶν μὲ τὰ γινόμενα καθ' ἑκάστην.»

— Ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Βιργίλιος. Ὁ ἄγγελος ποιητῆς Πάπ' Ἰδοῦ πῶς συγκρίνει τοὺς δύο τούτους ἐξόχους ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος.

«Ὁ Ὀμηρος, λέγει, ἦτο μεγαλειότερον πνεῦμα, ὁ Βιργίλιος καλλιέτερος τεχνίτης. Εἰς ἐκεῖνον θαυμάζομεν τὸν ἄνθρωπον, εἰς τοῦτον τὸ ποίημα. Ὁ Ὀμηρος συναρπάζει ἡμᾶς μὲ ὄρμην ἀνοπόστατον, ὁ δὲ Βιργίλιος σύρει ἡμᾶς μὲ θελκτικὴν μεγαλειότητα. Ὁ Ὀμηρος διασκορπίζει μὲ ἀφθονίαν, ὁ Βιργίλιος χαρίζει μὲ περισκευημένην μεγαλοπρέπειαν. Ὁ Ὀμηρος ἐκχέει, ὡς ὁ Νεῖλος, τὰ ἑαυτοῦ πλοῦτη μὲ αἰφνιδίαν πλημμύραν, ὁ δὲ Βιργίλιος ὡς ποταμὸς διατηρῶν τὴν κοίτην του φέρεται μὲ τακτικὸν ῥεῦμα.

«Ἐάν δὲ παρατηρήσωμεν καὶ τὰς μηχανὰς του, ὁ Ὀμηρος ὁμοιάζει μὲ τὸν Δία, ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν του στήτῃ τὸν Ὀλύμπου, κεραινοβολῇ καὶ φλέγῃ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ δὲ Βιργίλιος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον Δία εἰς τὴν ἀγαθότητά του βουλευόμενον μὲ τοὺς ἄλλους θεοὺς, κάμνοντα σχέδια περὶ βασιλείων καὶ διατάττοντα ὅλην τὴν κτίσιν του.»

— Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα ἔχει ὡς κέντρον του, ἦτοι περιστρέφεται πέριξ τῆς Ἀλκυόνης, ἣτις εἶναι εἰς τῶν 7 ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν γνωστὸν εἰς ὅλους ἀστερισμόν, τὸν καλούμενον Πούλιαν (Πλειάδα).

Ἐλογάριασαν δὲ ὅτι ἡ Ἀλκυόνη ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς 34 ἑκατομμύρια φορές περισσότερον, παρ' ὅσον ἀπέχει ἡ Γῆ μας ἀπὸ τοῦ Ἡλίου μας, (ἡ γῆ ἀπέχει τοῦ ἡλίου 95 ἑκατομ. μίλια) καὶ ὅτι τὸ φῶς, τοῦ ἀστρου τούτου, καίτοι τρέχον 192,000 μίλια κατὰ πᾶν δευτέρον λεπτὸν τῆς ὥρας, χρειάζεται 500 ἔτη νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν! Ἐνφ' ἀπὸ τὸν ἡλίον μας μέχρι τῆς γῆς δακανὰ μόνον 8 πρῶτα λεπτά τῆς ὥρας. Ὅποια φοβερά, ἀκατανόητος ἀπόστασις!

Προσέτι ὁ ὄγκος τῆς Ἀλκυόνης εἶναι 117 ἑκατομμύρια φορές μεγαλύτερος τοῦ ὄγκου τοῦ ἡλίου μας, ὅστις εἶναι 1,415, 225 φορές μεγαλύτερος τοῦ ὄγκου τῆς γῆς μας! Ὅποιον ἀκατανόητον μέγεθος!!

Ὁ ἑξαισίος οὗτος ἥλιος ἐξοδεύει 18 ἑκατομμύρια ἑτῶν διὰ νὰ διατρέξῃ τὴν τροχίαν του, δηλ. νὰ κάμῃ τὸν γύρον του περίε ἄλλου πολὺ μεγαλύτερου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἡλίου, τρέχει δὲ 18 μίλια κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον!

Πόσον ἑξαισία, πόσον θαυμαστά, πόσον ἀκατανόητα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ!!

— Ὁ συντομώτερος καὶ μᾶλλον ἐκφραστικὸς τρόπος γὰρ οὗ μεταξὺ πολιτισμένων Λαῶν εἶναι παρουσιαζόμενος ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τοῦ βρεφοκομείου τῆς Νεαπόλεως. Ὅλοι αἱ μελλόγαμοι νέαι, αἱ ἐν αὐτῷ ἀνατραφεῖσαι, ὀδηγοῦνται ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔρχονται νέοι καλῆς διαγωγῆς καὶ ἐντίμου χαρακτήρος. Ὅταν τις τούτων ρίψῃ τὸ ὄφθαλμὸς ἐπὶ μιᾶς αὐτῶν ρίπτει τὸ μανδύλιόν του πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Ἐὰν ἡ νέα κύψῃ καὶ τὸ λάβῃ, σημαίνει ὅτι τὸν δέχεται, ἐὰν δὲ τοῦναντίον, ὅτι οὐχί. Οὐδέτερος δυσσαρεστεῖται, διότι πρόκειται παρὶ συναλλαγῆς.

— Ὁ Γενικὸς διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων τῆς Ἀγγλίας δίδει σημείωσαι τῶν γυναικῶν τῶν ὀπηρετουσῶν ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ. Ὡς ἀνώτεροι γραμματεῖς ἐν τοῖς κεντρικοῖς καταστήμασι τοῦ Λονδίνου, τῆς Ἐδιμβούργης καὶ τοῦ Δουβλίνου ἐργάζονται 821, ὡς τηλεγραφεῖτριαι 1978, ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν τῶν ἔχουσῶν δίπλωμα ὀπηρεσίας εἶναι 2,299, ἀντὶ τῶν 2,000 ἀστίνες ἦσαν κατὰ τὸ 1880—81.

— Τῷ 1750 ἐκρημνίσθησαν αἱ διάφοροι πόλαι τοῦ τεύχους τοῦ Λονδίνου, καὶ μόνη σωζομένη εἶναι ἡ Τέμπλ-Μπάρ, ἡ ἐνώνουσα τὴν ἔδραν τοῦ Λόρδου Δημάρχου ἤτοι τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ Γουεστένδ. Ἡ πόλις αὕτη δὲν κλείεται ποτὲ, ἐκτὸς ἐταν ἡ βασίλισσα ἐπισκέπτεται τὸ ἄστυ. Τότε αὕτη κρούει τὴν πόλιν καὶ ὁ Λόρδος Δήμαρχος ἔρχεται μὲ τὰς κλείδας καὶ τὴν ἀνοίγει ἵνα τὴν ὑποδεχθῆ.

Ο ΛΑΒΙΑ ΦΟΝΕΥΩΝ ΤΟΝ ΓΟΛΙΑΘ ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΦΕΝΔΟΝΗΣ ΤΟΥ.

Οἱ περισσότεροι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ ἤκουσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ γίγαντος Γολιάθ, καὶ πῶς ὁ Δαβὶδ, καὶ τοι νέος καὶ ἀπειρος τῶν πολεμικῶν ὄπλων, διὰ τῆς σφενδόνης του κατάρθρωσε νὰ τὸν φονεύσῃ.

Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς κυρίως καὶ τὴν κατασκευὴν τουφεκίων, ἡ σφενδὴν ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ἐν χρήσει εἰς τοὺς πολέμους. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ὁμοῦ χρόνους οἱ σφενδονισταὶ ἀπετέλουν σπουδαῖον μέρος τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἀποφασίζοντες πολλάκις τὸ

ἀποτέλεσμα τῆς μάχης διὰ τῆς ἐπιτηδεΐας καὶ εὐστόχου χρήσεως τῆς σφενδόνης, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ ρίπτωσι λίθους πολὺ μακρὰν καὶ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀποτέλεσμα. Οἱ καλοὶ σφενδονισταὶ ἔρριπτον λίθους μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε διεπέρων καὶ αὐτοὺς τοὺς χαλκίνοους θώρακας τῶν πολεμίων.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς σφενδόνης ἀποδίδεται εἰς τοὺς Φοίνικας ἢ τοὺς κατοίκους τῶν Βαλεαρίδων, Μαγιόρκας καὶ Μινόρκας ἑκαμνον δὲ μεγάλην χρῆσιν αὐτῆς οἱ Πέρσαι, οἱ Ἕλληες καὶ οἱ Ἑβραῖοι. (Κριτ. κ'. 19—Α'. Σαμουήλ. κ'. 49—Α'. Χρον. ε'. 2—Β'. Χρον. κς'. 14). Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οἱ Κρήτες ἦσαν διάσημοι ὡς σφενδονισταί.

